

הגיע הזמן להפסיק לממן את האו"ם ? ולהעמיד לו תחליף

written by דוד מ' וינברג | 26.10.2025

חמישים שנה חלפו מאז 10 בנובמבר 1975, היום שבו קיבלה העצרת הכללית של האו"ם את החלטה 3379 הידועה לשמצה שקבעה כי "ציונות היא גזענות". מאז הפך האו"ם לביצה עכורה של אנטי-ציונות קיצונית, אנטישמיות בוטה ואנטי-אמריקניות לוחמנית.

הגיעה העת שארצות הברית תוביל תהליך עולמי של תיקון ? באמצעות ניתוק המימון מן האו"ם כולו והחלפתו בגופים מקצועיים, חופשיים מהעיונות השיטתית כלפי יהודים וישראלים, ומשחררים מהאידאולוגיות הרדיקליות האנטי-אמריקניות שהשתלטו עליו.

שגריר ארה"ב באו"ם בשנת 1975, דניאל פטריק מויניהאן, זעם על ההחלטה המבישה וחשף את מטרתה האמיתית ? להשפיל את אמריקה באמצעות השפלת בעלת בריתה. הוא דחה את מה שכינה לימים "השקר האדום הגדול" ? מתקפה על הדמוקרטיה ועל המוסר, והזהיר כי העלילה הזו תחלחל אל מחזור הדם הבינלאומי.

למרבה הצער, הוא צדק. החלטה 3379, כפי שמזכיר השבוע פרופ' גיל טרוי במאמר חשוב בכתב העת *Commentary*, ניחנה בכל סימני הזיהום הטוטליטרי ? עיוות מכוון של שפה, היסטוריה ומציאות, "המסריח מהתודעה הטוטליטרית ומצחין מהמדינה הטוטליטרית".

טרוי מסביר כי "בכישרון אינסטינקטיבי של בריון הבינו השונאים מה יכאיב ביותר לתדמית ישראל ? ומה העולם מוכן לבלוע בלי קושי. הם הצליחו להלביש את השנאה ליהודים במעטפת של ערכים אוניברסליים, כמו ההתנגדות לגזענות ולרצח עם."

כך נולדה אנטי-ציונות טוטליטרית שאפשרה לאליטות מערביות לתאר את הפלסטינים כעם מדוכא ואצילי ואת הישראלים כמדכאים גזענים. היא עזרה לפרוגרסיבים להתעלם מהאלימות, האסלאמיזם, השוביניזם המגדרי וההומופוביה של התנועה הלאומית הפלסטינית. הברית האדומה-ירוקה חיברה את השמאל הרדיקלי עם האסלאמיסטים, והשקר האדום הגדול של מויניהאן הפך לשקר האדום-ירוק הגדול ? שעדיין מסרב למות.

בן כהן ודיוויד מיי מהמכון להגנת הדמוקרטיות בווינגטון מתארים את ההיקף המדהים של המשאבים שהאו"ם מקצה לשטנה כלפי ישראל. זה מתחיל בוועדה למימוש "הזכויות הבלתי ניתנות לערעור של העם הפלסטיני" ? שמקדמת את נרטיבי "ישראל כקולוניאליסטית" ו"ישראל כמדינת אפרטהייד" (תקציב של יותר משלושה מיליון דולר לשנה במשך חמישה עשורים).

זה ממשיך בוועדה הפלסטינית של האו"ם וביום הסולידריות הבינלאומי עם העם הפלסטיני;

באגף זכויות הפלסטינים; ובסוכנות אונר"א [2] שנחשפה כשותפה קרובה של חמאס; וכן בשליח המיוחד של נציבות הפליטים של האו"ם (UNHCR) לשטחים, ובוועדה המיוחדת לחקירת "הפרות ישראליות".

אבסורדיים עוד יותר הם סעיף 7 של מועצת זכויות האדם (UNHRC), שמחייב דיון קבוע במצב זכויות האדם בישראל בכל כינוס של המועצה [2] המדינה היחידה בעולם הנתונה ליחס זה; וכן "רישום הנזקים" של האו"ם, שנועד לסייע לפלסטינים לקבל פיצויים על נזקים לכאורה מהקמת גדר הביטחון.

לכך מצטרפים בית הדין הפלילי הבינלאומי (ICC), שהוציא צווי מעצר נגד ראש הממשלה בנימין נתניהו ושר הביטחון לשעבר יואב גלנט על בסיס עלילות מרושעות והפרות בוטות של סמכותו, ובית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ) שמאשים את ישראל בכיבוש "בלתי חוקי" של יהודה ושומרון.

האשמות מופרכות על "רצח עם", "אפרטהייד" ו"פשעי מלחמה" נעות הלוך ושוב בין האו"ם, בתי הדין הבינלאומיים וארגונים לא-ממשלתיים כמו אמנסטי ו-Human Rights Watch. כולם מצטטים זה את זה, ממחזרים זה את דיווחיו של זה, ויוצרים הדהוד אינסופי של דמוניזציה נגד ישראל.

הסנאטורים האמריקנים מייק לי, מרשה בלקברן וריק סקוט וחברי הקונגרס מייק רוג'רס וצ'פ רוי הגישו את "חוק ביטול המימון לאו"ם" (DEFUND Act), שמטרתו ליזום את נסיגת ארה"ב מהאו"ם [2] בין היתר בעקבות יחסו של הארגון לישראל.

אך החטא של האו"ם אינו רק כלפי ישראל. כפי שמוכיחים החוקרים פרופ' יוג'ין קונטורוביץ', אדווין בלאק וקלודיה רוזט, ממשלת ארה"ב מעבירה מדי שנה למעלה מ-20 מיליארד דולר לאו"ם ולגופים בינלאומיים נוספים [2] שרבים מהם אנטי-אמריקניים באורח קיצוני ומושתתים על אידאולוגיה "פרוגרסיבית" קנאית.

ממשל טראמפ החל להתקדם בכיוון הנכון כשהפסיק את המימון האמריקני לאונר"א. הצעד הבא צריך להיות פירוק מלא של הסוכנות. תקציבה, העומד על 1.5 מיליארד דולר, יכול לשמש בדרך הרבה יותר מוצלחת לשיקום אמיתי של פליטים ולמאמצי שלום, אולי במסגרת מנהלת היציבות החדשה בעזה ביוזמת ארה"ב.

טראמפ גם היה צריך לפתוח מחדש את ההסכם משנת 1947 שהעניק לאו"ם פטור ממס בניו יורק. ולמעשה, ייתכן שמוצדק להפסיק לחלוטין את המימון לארגון [2] לפחות לתקופה [2] כטיפול מונע.

באופן אישי, איני מאמין שהאו"ם ניתן לרפורמה. זהו גוף נטול אחריות אמיתית, חסר מצפן מוסרי, וללא כל מנגנון שיכול להקנות לו תכונות חיוניות אלה. הוא פיתח די-אן-איי של מערכת ידידותית לעריצים, מחוסנת דיפלומטית ונטולת אחריות קולקטיבית.

גרוע מכך, כפי שכתבה מלאני פיליפס, האו"ם הוא "מעייין נובע בלתי ניתן לעצירה של שחיתות מוסרית ואינטלקטואלית. הוא מלמד את המערב ששקרים על ישראל הם אמת ואמת היא שקר, והפך את מה שהמערב רואה כמצפון ומוסר ☐ לאג'נדה של רשע".

כתוצאה מכך, המערב איבד את היכולת להבחין בין קורבן למדכא, בין מציאות לתעמולה, בין טוב לרע. ההתייחסות לאו"ם ול"חוק הבינלאומי" שהוא מקדם כאל שופטים מוסריים של הסדר העולמי איננה רק בדיחה חולנית ☐ היא מחלה בפני עצמה.

אף על פי שכולם יודעים שהאו"ם מקולקל עד היסוד, כמעט אסור לומר שצריך לסגור אותו. ההצדקה המקובלת היא ש"הוא אולי לא מושלם, אבל זה כל מה שיש לנו". אלא שזו מנטרה ריקה, המלווה תמיד בהצעות לרפורמות שידוע מראש שלא יצליחו.

אך יש לשאול: האם האו"ם באמת "הכי טוב שאפשר"? האם עלינו להשלים עם מערכת שבוחרת את סוריה, ערב הסעודית ואיראן לכהן במועצות זכויות האדם וזכויות נשים ובגופים תרבותיים? אם זה "כל מה שיש", ובו בזמן הוא מתעלם מטבח בסוריה ובסודאן אך מטיח בישראל האשמות שווא על פשעי מלחמה ☐ הרי שהגיע הזמן למצוא חלופה.

לכן יש להקים אלטרנטיבה ☐ "ברית המדינות הדמוקרטיות" ☐ גוף חלופי לאו"ם, שיגביל את חברותו למדינות דמוקרטיות בלבד. גוף כזה יוכל לבטל החלטות הזויות כמו של אונסק"ו, שמחקה את הקשר היהודי לירושלים, ולבסס גוף משפטי בינלאומי חדש ומעודכן.

בספרה *What To Do About the UN* ("מה לעשות עם האו"ם") סבורה קלודיה רוזט כי הרעיון הזה יומרני מדי. השאיפה ל"שלום עולמי" בהובלת דמוקרטיות, היא כותבת, מבוססת על אידיאלים שאינם ניתנים ליישום ☐ שהרי מי יגדיר מהי "דמוקרטיה"?

במקום זאת, היא מציעה עיקרון פשוט יותר: תחרות. הקמת גופים מקצועיים, נטולי יומרות מוסריות גרנדיוזיות. תחרות ☐ ולא מונופול ☐ היא שמחסלת מערכות רקובות, והאו"ם הוא המונופול הגדול מכולם.

הוא ממוסד ומנופח הודות לחסינות, לפריבילגיות ולתקציבים ממשלתיים מנופחים, ומגובה בלגיונות של ארגונים לא-ממשלתיים הלוחצים להמשיך להזרים לו כספים. כך הפך האו"ם להיות כמו הכישלונות הקולקטיביסטיים של המאה ה-20 ☐ מפעלים סובייטיים דינוזאוריים ותעשיות קומוניסטיות סיניות. כמו אז, גם היום קשה לסגור את המפלצת, הכרוכה בכלכלה ובחיייהם של רבבות עובדים ☐ והיא נטל עצום.

הפתרון, כותבת רוזט, הוא ליצור תחרות באמצעות קואליציות חדשות שאינן מבוססות על אידאולוגיה אלא על מטרה משותפת ☐ כמו נאט"ו בימי המלחמה הקרה.

ואם בכל זאת רוצים לשמור על פורום עולמי כלשהו לשיחות ☐ מקום שבו גם איראן תוכל

להתרברב ורוסיה להתחמק? אפשר להסתפק בזירה לדיון בלבד, ללא סמכויות הצבעה וללא תקציבי עתק. רוזט מציעה: "עצרת כללית בלי הצבעות ובלי סוכנויות עם תקציבים של מיליארדים. לא בדיחה לומר שעדיף שתשב באולם ספורט באיווה? או בסיביר? מאשר באולם מצופה זהב במנהטן".

כעת על הוגים ומומחים ליטול על עצמם את המשימה הזו ברצינות. הגיע הזמן שבעלי הידע, המשאבים והרצון הטוב כלפי הדורות הבאים יבחנו בכנות ובשיקול דעת את המחיר הכבד שהמערב משלם על דבקותו באו"ם.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 26 לאוקטובר 2025.